

CERKVENI GLASNIK

ZA TRŽIŠKO ŽUPNIJO

Izhaja zadnjo soboto v mesecu za naslednji mesec. - Posamezna številka 1— Din.

V imenu 30 milijonov poganov, kolikor jih vsako leto umrje brez sv. krsta, v imenu Gospodovem, ki je naročil: Pojdite in učite vse narode!, in v imenu ljubezni do nas samih, ki bomo sv. vero tem bolj ljubili, čim več bomo zanjo storili, razglašam tudi letos dneve od 3. do 10. julija za

MISIJONSKI TEDEN.

Naj bo ta teden posvečen molitvi za misijone in tudi našim žrtvam v ta plemeniti namen. Moli lahko vsak. Kdor more naj pa nakloni tudi majhen dar nabiralkam Marijine družbe, ki bodo obiskale posamezne družine. Vsak mora upoštevati danes težke razmere za zaslužek, a dar za misijone bo gotovo klical božjega blagoslova na vsa naša opravila.

V zadnjih letih je zanimanje za misijone užgalo vse narode. Papeži, škofje, lajki pozivajo na misijonsko delo; misijonarji prosijo pomoči; 1000 milijonov poganov željno stega roke po duhovnem kruhu, pa ga ni človeka, ki bi ga jim lomil. In vendar hoče Bog, da prava vera osvoji svet, da se zveličajo toliki milijoni. A hoče tudi, da se ljudje zveličajo po ljudeh. Ali bomo smeli biti mi brezbrizni, če vidimo, da protestantje za širjenje svoje zmote žrtvujejo težke milijarde; da mohamedanci preHITEVAJO križ; da dobro plačani poganski zastopniki hočejo narode ohraniti v temi in smrtni senci; da moderni neverniki upropaščajo z razuzdanostjo milijone poganov?!

Za apostolom Pavlom največji misijonar sveti Frančišek Ksaverij je iz indijskega misijona pisal v svojo domovino: „Strašno je, kako ogromno število duš po vaši krivdi izgubi nebesa!“ Ali naj bomo tudi mi de-

ležni te krivde? Kolikokrat beremo, da prihajajo pagani prosit misijonarja: „Pošlji nam misijonarja, ali pa nam daj vsaj katehista!“ Misijonar pa jih mora vedno enako odslavljeti: „Ne morem! Nimam ljudi, nimam denarja, nimam ničesar!“ Pa mi pogosto pravimo, da ljubimo vse dobro in plemenito! Glejte: največje in najplemenitejše je, Bogu Odrešeniku pomagati pri zveličanju duš, saj je to delo božje delo. In to delo vršimo z delom za misijone.

Strašne so sledeče številke: 90 tisoč ljudi umrje vsak dan in med temi je 60 tisoč nekrščenih! Vsako minuto stopi pred sodbo božjo 40 poganov! 1000 milijonov ljudi ne pozna Jezusa, Marije, vstajenja, nebes! Kakšna dušna beda tare človeštvo!

Kaj hoče misijonsko delo? Nič drugega kot osvojiti svet za Kristusa in s tem za nebesa. Ne sužnost, ampak svoboda je naš sveti cilj. Svobodo otrok božjih hočemo priboriti vsem, ki bodo hoteli sprejeti sladki jarem Kristusov, ko sedaj trpe uklenjeni v vezi satanove. Pojdimo zlasti v tednu, ko praznujemo god naših slovanskih misijonarjev sv. Cirila in Metoda z molitvijo in dejansko pomočjo na delo božje, na delo misijonsko!

Glasek.

Kot vsak večer je sedela Helena tudi nocoj pri šivalni mizi. Na stolu poleg nje je ležala raznovrstna otroška obleka. Preluknjane nogavice, raztrgana suknjica, razparano oblačilce, vse to je bilo treba zakrpati, zašiti. Če so manjkali samo gumbi, jih je prišla že najstarejša hčerka — ponosna, da more pomagati ljubljeni materi.

Globoko je vzdihnila Helena, ki je vzela v roke Franckove hlačke. Prestrašena je opazila že prej, ko je šel dečko spat, v skoraj še

novih „božičnih hlačkah“ velik razpor. Mali grešnik je sicer zatrjeval, da je nedolžen: „Mamica, res ne vem, kako se mi je zgodila nesreča. Saj sem tako pazil! Samo... samo enkrat sem drsel po ograji stopnišča...“ je pristavil nekam boječe: „jutri bom pregledal ograjo, gotovo tiči v njej kak žebelj!“

Seveda ga je skrbna mati grajala in opominjala, naj bo pametnejši! Toda razpora je ostala, trebo jo bo zašiti.

Helena je razmišljala o svojih razposajenčkih. Bili so ljubki, a jako živahni in temperamentni otroci. Počivali so že mirno v posteljicah in spali zdravo spanje mladosti, ki ne ve za skrb in bedo. Niti ne sluti, kako težko jim preskrbe vse, kar je potrebno za življenje — ne ve, kako trpi mati, ko skuša vedno iznova zakrpati oblačilca, ki so takorekoč že popolnoma razdejana. In kolikokrat gre mati šele okrog polnoči k počitku, utrujena skoro do smrti!

O, ti grenki trdi časi bede! Tudi ona in njen mož trpita vsled splošne gospodarske krize. Skoro nobenega naročila za delo ni, najsi se mož še tako trudi! Štediti je treba na vseh koncih in krajih!

In poleg tega še — o, da bi vsaj tega ne bilo... Helenine roke omahnejo nehote — ono, kar jo je nekoč navdajalo z radostjo, ji je zdaj v skoraj neznosno breme: dobili bodo zopet otročiča — o Bog, v teh težkih časih, ko preživljajo le s težavo ostale tri!

Uboga mati je v dušni boli skrivaj potočila že obilo solza. Tudi zdaj se ji orosi oko. Ne radi otroka — o ne! Saj bi tako rada še enkrat zibala na rokah malega angelčka! Saj je vedno nosila blaženo grenko materinstvo kot nekako skrivnostno krono.

Toda — kaj bo v bodočnosti? Beda je leto za letom večja. Vedno se čuje: „Zdaj je stiska na vrhuncu — slabše ne more več biti!“ In vendar je vedno še hujše.

Kako sta se z možem veselila vsakega otroka! In zdaj! Smatrala sta ta blagoslov skoraj kot nesrečo, kot povod še večje skrbi in bede!

Mlada mati se je zgražala sama nad seboj ob misli, da se brani še nerojenega, ki tako nežno trka na njeno srce! Ubogo malo bitje! Ali ni nedolžno na tem, da obstoja? Ali ni brez moči predano ljubezni ali trdoti? — Solza za solzo ji je pomezla po licu.

Zunaj je deževalo, kaplje so trdo vdarjale od stekla. Helena se je spomnila moža. Revež! Šel je za zaslužkom. Se mu li danes posreči? Časi so prchudi, dan na dan sama

razočaranja. Skoraj je že obupal. Le zaradi svojih dragih je šel v kljub malodušnosti vedno in vedno ves utrujen iskat dela.

Če bo tudi današnji trud zaman? In v tem brezupnem vremenu, ki razpoloženje še poslabša! V goreči molitvi se je obrnila Helena k Bogu. O da bi možu vendar le enkrat uspelo! Ko bi se jim skrb vsaj nekoliko olajšala! Potem bi se lahko veselili tudi otročiči!... Ubogo, bedno dete, da prideš še ti v takih časih k nam!

Podprla si je glavo in razmišljala. Tako tiho je bilo vse okrog nje. Le ogenj v peči je lahko prasketal. Se vedno so udarjale deževne kaplje ob steklo. Helena je oklonila glavo — bolestno ihtenje ji je pretreslo telo, neutolažljivo je jokala, dolgo — do onemoglosti.

Utrujenost jo je docela prevzela — docela je onemogla. Toda — kaj je to? Ali je ni potegnila nežna ročica rahlo za rokev — ali jo ni božal po roki, rahlo kot dih, droben prstek? Ali se je nista oklenili dve mehki otroški ročici?

Zdrznila se je — dvignila je čelo... in glej: dvoje velikih, nedolžno resnih otroških oči, jasnih kot pomladno nebo jo je gledalo žalostno... tih glasek je sladko tožil: „Mamica — radi mene jočeš? Ali res nimaš zame nobene ljubezni? — Mamica, imej me vendar rada!“

Skočila je kvišku, skrčila prste, ter si otrla oči... In vendar je še vedno videla velike sinje oči, ki so jo očitaje, žalostno gledale, tako ganljivo, tako proseče. Čula je otroški glas — o Bog, ta nežni, sladki glasek..., ki ji je tako rahlo trkal na srce in vendar donel kot glas trombe na sodni dan.

Glasno ihteč se je mati zgrudila na stol. Ubogo, ljubo dete. Ne — saj te ljubim! Ne bom več jokala! Ne bom se te branila. Ne! Bog, ki te je podaril, bo tudi pomagal! Ali ni rekel Prijatelj otrok iz Nazareta: „Ne skrbite, kaj bo jutrašnji dan!“

Zajokala je vnovič. Toda sedaj so tekle solze veselja in ji močile roke. Polagoma se je umirila. Prisluskovala je še vedno šepetajočemu sladkemu glasku.

Boj je bil končan. Dvom, tema in mraz je izginil. Prevzela jo je sreča: materinska sreča! Kako se je zdaj veselila malega bitja. Oklenila se ga je z vso materinsko ljubeznijo.

Zopet se je zdrznila — hrupno je pozvonilo: njen mož se je vrnil. Planila je kvišku in odprla. Iu — veselja so mu is-

krile oči: „Rudolf! Ti imaš...?“ je hotela v veseli slutnji reči.

Objel jo je. „Da, Helena. Imam naročilo. Hvala Bogu! Kako sem vesel. Precejšen zaslužek bo. To je rešitev! To je kruh!“

Naglo je odložil. Presrečna mu je pripravila skromno večerjo. Nato mu je vse povedala. Kako je bil vzradoščen. Kako se je veselil, da bo lahko zopet delal za svoje.

In Helena? Sramovala se je svoje malosrčnosti. Ali ni moral Bog poslati najprej otročiča k njej..., da je prosjačil za materino ljubezen! In ob uri, ko je ona obupovala in se mu upirala — je Previdnost naklonila njenemu soprogu izdaten zaslužek.

Ne, nikdar, nikoli več se ne bo žalostila radi novega življenja. Sunkoma je pripovedovala možu o doživetju, o prosečem glasku.

Ginjen jo je prijel za roke. „Uboga ženka! Le pomiri se, ljuba moja. Ali ne vidiš, kako Bog pomaga v stiski? Nikoli več ne smeva obupovati... Tudi jaz sem bil že čisto potr... Sedaj se bova pa prav iz srca veselila otroka, ljubiti ga hočeva s podvojeno ljubeznijo, ravno vsled tega, ker prihaja v takih resnih časih. B. š. videla Helena, ravno ta otrok nam bo pozneje kdaj v največje veselje, v največjo tolažbo.“

Pri večerni molitvi sta prav iz srca molila k Bogu: Zahvaljen za soudeležbo na tvoji stvariteljni moči! Zahvaljen za belo dušico, ki jo hočeš zopet položiti v najine roke!
(„Vera in življenje“.)

To in ono.

Novomašnik bod' pozdravljen! Dne 3. julija bo posvečen v ljubljanski stolnici v duhovnika tržiški rojak vlč. g. Slapar Pavel. Rodil se je v Trziču 30. decembra 1905 še živečim starišem Martinu in Frančiški. Obiskoval je šolo v Trziču, gimnazijo v Ljubljani in duhovsko vseučilišče v Inostu na Tirolskem in v Ljubljani. — G. novomašnik pride v Trzič na dan posvečenja s pol šestim vlakom zvečer in bo v župni cerkvi podelil po prihodu novomašni blagoslov. Slovesnost nove sv. maše se vrši v nedeljo 17. julija. Ob desetih bo slovesen vhod v cerkev iz župnišča. V cerkvi bo najprvo klicanje Svetega Duha in nato slovesna sv. maša, med katero je novomašno darovanje. Po sv. maši bo blagoslov z Najsvejšim in zahvalna pesem. Novomašni pridigar bo vlč. g. dr. Trstenjak, štajerski rojak in novomašnikov prijatelj. Slovesne litanije

bodo popoldne ob četrti uri. — Naša župnija se bo pač na pomembno cerkveno slovesnost lepo pripravila, da napravi novemu mašniku Gospodovemu vsaj prvi dan visoke časti lep in slovesen. Ko bodo v življenju srečali pač služabnika božjega tudi še mnogi težki dnevi... A Bog naj jih obrača sebi v čast, novomašniku in vernikom pa v zveličanje!

Čiščenje župne cerkve se bo vršilo letos v tednu pred novo mašo. Po lepi navadi naj pridejo dekleta, da temeljito osnažijo tla in klopi, drugo pa napravi cerkvenik. Prav je, da pride več deklet. Še posebno lepo bi pa bilo, če pride kaj deklet iz vasi, ki spadajo v tržiško župnijo. Saj imajo vasi enako pravico do župne cerkve kot mesto. In seveda tudi enake — dolžnosti!

Nova kapela v sirotlišču in zavetišču na Skall je bila slovesno blagoslovljena 1. junija. Za lepoto in lepo ureditev so poskrbeli dobrotniki, za kar naj Bog plačuje. S tem so bila obilna dela prenovitve dokončana.

Prvoobhajancev smo imeli na nedeljo 19. junija eno in osemdeset. Slovesnost je bila prav svečana in ljubka. Za pogostitev prvoobhajancev so poskrbele družbenice dekliške Mar. družbe, za popoldansko prireditev prvoobhajancem in njihovim starišem pa Marijin vrtec. Pri popoldanski pobožnosti v cerkvi so prvoobhajanci pokazali s prav strumnimi odgovori, da so v verskih resnicah lepo poučeni.

Lepi slovesnosti smo imeli 12. in 19. junija. Marijina družba žena in še mnogi drugi župljani so se zbrali 12. junija na Cegelšah, kjer so bile blagoslovljene nove slike v znamenju. K temu priljubljenemu znamenju pride pač vsak rad. Dne 19. junija je bila pa zbrana pri novih slikah v kapelici ob cerkvi sv. Jurija na Bistrici dekliška Marijina družba, Bistričani, mnogi iz okoliških župnij in precej družbenic iz Kranja, ki so ta dan imele izlet v našo župnijo. Pri obeh slovesnostih je bilo kar lepo in žene ter dekleta so bile zadovoljne s sklepom, da bomo še kdaj imeli družbene shode na podoban način.

Na Kofcah se bo vršila večkrat sv. maša in bo to oznanjeno v cerkvi ali pa označeno na deski pri sv. Andreju, Kdor je na Kofcah naj se pa sv. maše tudi v resnici udeleži! Cerkevna oprava kapelice ima še nekaj dolga in bodi pušca toplo priporočena!

Na Ovsliše gre kršč. soc. delavstvo tudi letos 3. julija. Zbirališče je ob pol devetih dopoldne na mostu pri Podnartu.

Oznanila za julij.

1. Praznik presvete krvi Gospodove in prvi petek v mesecu. Na predvečer v župni cerkvi skupna molitev svete ure od osmih do devetih. Zjutraj sv. maša z blagoslovom.

2. Praznik obiskovanja device Marije

3. Sedma nedelja po Binkoštih in prva nedelja v mesecu. Pri šesti sv. maši je mesečno sv. obhajilo za moške. Popoldne molitvena ura in pete litanije Srca Jezusovega.

5. God slovanskih apostolov sv. Cirila in Metoda.

8. God sv. Elizabete.

10. Osmi nedelja po Binkoštih. Službe božje v navadnem redu. Po vseh pridigah in po litanijah se vrši molitev za zedinjenje vzhodnih kristjanov.

12. God sv. Hermagora in Fortunata, patronov ljubljanske škofije.

14. Obletnica posvetitve prevz. g. knezoškofa Gregorija, vladike ljubljanske škofije. Visoki knez bodi v molitev priporočen!

16. Karmelska Mati božja Ob šestih orglana sv. maša za žive ude karmelske bratovščine. Ta dan morajo prejeti v naši cerkvi vsi verniki popolne odpustke, kadar obiščejo župno cerkev in molijo v namen sv. Očeta. Ti popolni odpustki se morejo dobiti od 15. opoldne do 16. opolnoči. Seveda je potreben tudi prejem sv. zakramentov. Člani škapulirske bratovščine morejo prejeti še posebne odpustke danes, ali na poljuben dan v osmini pod navadnimi pogoji.

17. Deveta nedelja po Binkoštih. Službe božje ob 6., 8 in 10. uri. Ob desetih bo slovesnost nove sv. maše. Popoldne ob štirih so slovesne pete litanije Več o novi sv. maši je naznačeno spredaj. Ta dan je tudi god sv. Aleša. Ob osmih bo sv. maša za Dolino. Običajno darovanje Dolincev naj se pa tudi za sv. Aleša združi letos z darovanjem na god sv. Ožbolta!

18. Ob pol šestih velike bilje in nato slovesna črna peta sv. maša z leviti za vse umrle člane in članice škapulirske bratovščine. Po sv. maši je libera pred kapelico na pokopališču in obhod po pokopališču. — Običajno darovanje za škapulirsko opravilo bo pa letos že 10. julija popoldne, ko se vrši tudi shod za bratovščino.

19. God sv. Vincencija Pavelskega. Ob šestih orglana sv. maša za žive in mrtve člane in dobrotnike Vincencijeve konference.

22. God sv. Marije Magdalene.

24. Deseta nedelja po Binkoštih. Službe božje v navadnem redu.

25. Sv. Jakob. Ob šestih orglana farna sv. maša.

26. Sv. Ana. Ob šestih v župni cerkvi orglana farna sv. maša. Ob desetih je sv. maša v cerkvi svete Ane pod Ljubeljem. V župni cerkvi je pri šesti sveti maši skupno sv. obhajilo za žene.

31. Enajsta nedelja po Binkoštih. Službe božje v navadnem redu. Ob desetih je sv. maša s pridigo in darovanjem za cerkev tudi pri Sv. Ani pod Ljubeljem.

Shodi cerkvenih organizacij:

III. red; shod 3., vesoljna odveza 2.

Dekliška Marijina družba: shod 10., skupno sv. obhajilo 31.

Marijina družba za žene: shod, skupno sveto obhajilo in sv. maša za družbo na god sv. Ane. Pričetek ob pol šestih zjutraj.

Karmelska bratovščina: shod 10. skupno z dekliškim, sv. maši 16, in 18.

Sv. maša na Kofcah: 3. in 24.

Mesečna sv. spoved šolarjev: dečki 23., deklice 30.

Župnijska kronika za maj 1932.

Maja v naši župniji rojenih: 11.

Maja v naši župniji poročenih:

1. Dolžan Jožef, kovaški pomočnik, Bistrica 47 in Pokovec Antonija, delavka, Tržič, Spodnja Preska 4, poročena v ljubljanski stolnici 1. maja.
2. Klemenc Jožef, sin posestnika in Klemenc Elizabeta, zasebnica, oba od Svete Ane, poročena 9. maja v cerkvi sv. Ane pod Ljubeljem.
3. Rožič Lovro, tesač in Klemenc Albina, hišna posestnica, oba od Svete Ane, poročena 9. maja v cerkvi sv. Ane pod Ljubeljem.
4. Kopač Metod, delavec, Bistrica 64 in Čarman Pavlina, delavka, Tržič, Ljubljanska cesta 2, poročena 15. maja.
5. Žagar Franc, industrijalec, Tržič, Ljubljanska cesta 3 in Globočnik Ana, posestnica, Tržič, Glavni trg 6, poročena 18. maja v frančiškanski cerkvi v Ljubljani.
6. Golmajer Alojzij, kovaški pomočnik, Tržič, Mizarska ulica 2 in Lučki Frančiška, Tržič, Pred šolo 1, poročena 21. maja.

Maja v naši župniji umrli:

1. Markun Anton, bivši delavec, rojen 5. 1. 1857 v Naklem, umrl v Tržiču, Cerkevna ul. 21, dne 1. maja.
2. Sitar Jurij, predilniški mojster, rojen 18. 4. 1866 pri Sv. Ani, umrl v Tržiču, Spodnja Preska 2, dne 5. maja.
3. Pangerc Matevž, sin kleparskega pomočnika, rojen na Bistrici 2. 8. 1930, umrl na Bistrici 54, dne 6. maja.
4. Radon Antonija, žena čevljarja, rojena v Tržiču 20. 1. 1889, umrla v Tržiču, Ljubljanska cesta 10, dne 8. maja.
5. Polc Janez, bivši čevljarski pomočnik, rojen v Tržiču 23. 11. 1862, umrl v Tržiču, Cerkevna ulica 21, dne 10. maja.
6. Vidic Franc, kovaški pomočnik, rojen v Tržiču 24. 9. 1864, umrl v Tržiču, Fužinska ul. 1, dne 10. maja.
7. Srečnik Ignacij, kovaški pomočnik, rojen v Tržiču, dne 30. 7. 1867, umrl v Tržiču, Mizarska ulica 2, dne 12. maja.
8. Perko Janez, sin delavca, rojen na Bistrici 20. 5. 1932, umrl na Bistrici 65, dne 21. maja.

Majska poročila od drugod:

1. Polaj Vincenc, čevljar-prosjak, rojen v Tržiču št. 2, dne 24. 1. 1887 je umrl v Šmartnem pri Kranju 3. maja 1932.
2. Strnad Rudolf, geodet, Ljubljana in Kužnik Julijana, Tržič, Ljubljanska cesta 24, sta bila poročena v ljubljanski stolnici 5. maja 1932.

Za predstavnika in založnika: Anton Vovk, župnik v Tržiču. Za urednika v Ljubljani: Dr. P. Guido Rant, O. F. M. Za Zadružno tiskarno v Ljubljani: Srečko Magolič.